

Ønskebrønden

Af Carsten Ploug Olsen

Prison

Hvor slutter friheden, og hvor starter fængslet?

Tanken havde flere gange strejft hende. Hun vaklede i sandet, kæmpede for at holde balancen. Stilletter og sand. Ikke en ideel kombination. Lidt derfra sad en flok teenagere med øl og musik der bragede ud over stranden og vandet.

Red hot chili peppers. Funky monks. Derefter det aggressive Suck my kiss.

Var hun fuld? Hun opgav endelig at holde sig på benene og lod sig falde idet hun lo. Flokken af unge så mod hende. Pegede. For drengene et bytte. Hun var måske 7-8 år ældre end dem. Perfekt for en 17 årig.

Starter fængslet hvor jeg slutter og du begynder?

Hun lagde sig om på ryggen og så op i himlen. Let skyet. Solen nedadgående. Tusmørke begynder. Drengene rørte uroligt på sig. Især Mark. Pikken stiv. Som hans blik. Han tog en slurk til, satte dåsen i sandet.

- *Skal du ha en hånd?*

Hun ignorerede ham. Begyndte at tælle stjernerne, der langsomt kom til syne. En. To. Tre. Karlsvognen. Cassiopeia. Længere rakte hendes astronomiske viden ikke. Hun lo dæmpet. Mark ville hen til hende. Han rejste sig med besvær. Var også fuld.

To elefanter kom marcherende. Hen ad edderkoppens fine spind.

Pludselig så hun en lille lysende stribe på himlen. *Jeg må ønske.* Hvad ønsker jeg? Hvis der var frit valg på alle hylder. Hvad ville jeg så gerne have? 250 000 000 i euro jackpot? Fred i verden? At den unge fyr med de brændende øjne kom lidt nærmere. Bare lidt? Men uden helt at nå herhen? At dette øjeblik må vare lidt længere?

Hun lukkede øjnene og ønskede.

Hand to heart

Det er måske shit, men det er mit shit!

Når vi går i flokken, føler jeg mig sikker. Stram flashy *hijab*. Alene føler jeg mig fortabt. Hafsas lillebror siger, at danskernes politiske korrekthed - eller resterne af den - føles som at blive bollet i røven og bagefter i munden. Så heller en ærlig racist kan tæve med god samvittighed.

Men han siger så meget.

Eller når en dansker som ved en - åbenbaring - finder ud af, at vi er *mennesker som alle andre*, og derefter skriver et langt og sentimentalt og pinligt indlæg på *Facebook* om sin opdagelse. Sådan et indlæg plejer at få xxx tusind likes og *fuck!*

Men det værste er den måde de ser på vores børn. Selv nyfødte. Et øjeblik - afsky - næste øjeblik: Et kvalmende og uægte smil og omklamring og dikkedik og knep mig røven:

Mit hjerte standser idet det knyttes som en næve til slag.

De taler om fred og sameksistens: Ja, når vi alle er i bur i Zoo. De taler om fred og volden hører aldrig op. Men *fuck* hvorfor gider jeg i det hele taget forklare og oplyse og snakke. Bare snak.

Mit hjerte løber med tjære, med det skal jeg leve.

Jeg ville ønske. Ja, hvad ville jeg egentlig ønske? Hvis jeg et øjeblik havde al magt? Hvis verden et øjeblik var fornuftig eller bare rimelig? Jeg lukker øjnene, lukker verden ude, og ønsker.

Unconditional love

Din kærlighed er uden grænse og derfor uden værdi.

For 117. Gang ser jeg ud af øjenkrogen, hvordan du frygtsomt skæver til mig. Som var jeg din gud, du altid må formilde og ofre til og bede om godt vejr. Når jeg er vred, vrider du dig i smerte og angst.

Du er en dreng og jeg er din mor.

I sengen er du så bange for at gøre mig fortræd. Dine hænder føles klistrede og jeg har lyst til at slå dig. Slå dig hårdt så dit hundehjerte skælver og du hyler som det dyr, du er. Men for helvede - jeg har ondt af dig.

Jeg vil gøre dig fortræd.

Hvorfor faldt jeg for dig? Spørgsmålet er uden mening nu. Jeg har lyst til at skrike dig ind i ansigtet *tag dig sammen, vær en mand*. Jeg er ikke af glas og ingen gudinde.

Jeg vil slå dig ihjel eller gå fra dig med et skuldertræk.

Du pisser mig sådan af. Du taler og taler. Om dengang du alene og ensom gættede på hvad kærlighed er. Og så fandt du mig og lærte sandheden at kende. Vorherre bevares.

Jeg vil banke sandheden ind i dig med knyttede næver, men alt jeg behøver er at vise kulde.

Jeg kan altid regne med din kærlighed, siger du. Og jeg bliver sort indeni. Jeg ville ønske, ønske at det ikke var sådan. Jeg ville ønske, ønske at alt var anderledes. Jeg ville ønske, at jeg aldrig havde lært denne sandhed, at sandheden altid havde holdt sig langt væk.

Jeg ville ønske - at du ikke hadede mig sådan, at vi var to. Jeg ville ønske, at din kærlighed ikke var ubegrænset og ikke efterlod mig med alle begrænsningerne og alle fejlene.

Shame

Det skal du da ikke være flov over!

Det er jeg overhovedet heller ikke. Så begynder han at skære tænder. Utroligt så rasende folk bliver, når de opdager, at jeg elsker min krop, selv om jeg er stor. Måske elsker jeg den, fordi den er stor?

Det skal du være flov over!

Ja, undskyld mig, men det er det, du siger, du tildeler af menneskelig værdighed og stolthed. Jeg ser noget flamme op og hurtigt dø bort igen i hans blik. For ham er jeg et nemt og gratis og friktionsfrit knald. Jeg vil overhovedet ikke i seng med dig. Du er ækel.

Vi har tid. Tag det roligt.

De næste 5-10 min indtil kussen ved nabobordet er blevet hot nok af dine

(slibrige)

kærlige blikke. Dine øjne afsøger lokalet som kussesøgende projektører en sommernat under krigen. Jeg har ikke tid til dig.

Jeg søgte verdens hjerte og slog hul til evigheden. Nu vugger jeg gennem gaderne, drengene pifter, jeg smiler, jeg elsker, dig. Ikke svinet som lige er gået. Dybt fornærmet.

Jeg danser, synger, hopper, vugger, min livmoder er fuld af endnu ufødte børn, dine måske, måske ikke, hvis du elsker mig, så måske. Jeg lukker øjnene og drømmer om dig, jeg ønsker at du var her til at dele evigheden med mig.

For altid er mit navn.

cpo 2020